

—Τὸ ἔξηγῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ, μὲ τὴν βροχὴν, ἢ ὁποία τόσο ἐξέπληξε τὸν Χάνε, καὶ ὄχι χωρὶς νὰ ἔχω τοὺς λόγους μου. . . Ὁ ἄνθρωπος, πού προσπαθεῖτε νὰ εὐρετε ποῖος εἶνε, χωρὶς ἄλλο εἶνε ὁ ἴδιος πού ἔκαμε νὰ πῆσῃ αὐτῇ ἡ εὐεργετικὴ βροχὴ εἰς τὸ «Ἀλῶνι τῆς Δίψας».

Ὁ Γιάγκος καὶ τὰ τρία παιδία ἐκύτταζαν τὴν βασιλοπούλαν μὲ βλέμματα πού ἐξέφραζαν τόσο καθαρὰ τὴν σκέψιν των, ὥστε ἐκείνη τοὺς εἶπε γελῶσα :

—Ὅχι, διόλου δὲν ἔγρασα τὸ μυαλό μου, ὅπως, φαίνεται, σὰς κάμουν καὶ φαντάζεσθε τὰ λόγια μου. Εἶμαι σχεδὸν βεβαία ὅτι ἐκεῖνος πού ὠμίλησε τοῦ κ. Ἀμῶν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκαμε νὰ πῆσῃ ἐπάνω μας ἡ χειμαρρῶδης βροχὴ. . . —Εἶνε ἀδύνατον αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Χάνε. . . οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμπορουν νὰ διατάσσον τὴν βροχὴν.

—Οἱ ἄνθρωποι ὄχι! . . . ἀλλὰ ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ναι!

—Πάλιν αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος, ἐνθουσιασμένος ἐνδομύχως, διότι ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε σφάλῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις του. . . Ἀλλὰ πῶς ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ τέτοιο θαῦμα;

—Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός γνωρίζει μυστήρια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔχει φανερώσῃ ἡ Ἐπιστήμη, ἀπήντησεν ἡ Σέννα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ, γενομένη πάλιν σοβαρὰ, εἰδείκνυε τὸν βαθύν σεβασμὸν τῆς πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον.

—Τί ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὸς διὰ τὰς ἰδικὰς μας πράξεις; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος.

—Τὸ ἐνδιαφέρον πού ἔχει ὁ δίκαιος ἐναντίον τῆς ἀδικίας.

—Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

—Ἄνθρωπος. . . θεὸς ἴσως, δὲν γνωρίζω οὔτε δύναμαι νὰ εἰπῶ περισσότερα. Ἐκτὸς ἂν θελήσῃ νὰ γνωρισθῇ μόνος του εἰς σὰς, ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε διὰ νὰ διασχίσετε τὸν μυστηριώδη πέπλον, μὲ τὸν ὁποῖον περιβάλλεται, τίποτε περισσότερον δὲν θὰ μάθετε δι' αὐτόν. . .

Ἡ Σέννα ἐσιώπησε καὶ ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ εἰς πᾶσαν νέαν ἐρώτησιν. Ὁ Γιάγκος ἔμεινεν ὅσον καὶ πρὶν ὀλίγον φωτισμένος εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἦτο ὁμοῦ κατὰρξ νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐπρυγεμάτισαν βιαστικά μὲ ὀλίγα λερόσινα, ψημένα ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν πάρῃ μαζί των σημαντικὴν προμήθειαν. Ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἔπιαν νερὸ κ' ἐχόρτασαν, οἱ δὲ πέντε ἀσχοί, οἱ ὁποῖοι εὐτυχῶς ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τὰ ἐπίπια τῶν ζέβρων τὴν στιγμήν πού ἡ Ἐλλά εἶχεν ἰδῆ τοὺς ἀναβάτας τῶν στρουθοκαμήλων, ἐγεμίσθησαν μὲ νερὸ καὶ ἐδέθησαν μὲ προσοχὴν.

Μία σημειώσις γραμμένη εἰς ἓνα φύλλον χαρτί, κομμένο ἀπὸ τὸ σημειωματᾶριον τοῦ Γιάγκου, καὶ καρφωμένη μ' ἓνα ἀγκάθι εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου, εἶδεν εἰς τὸν Μόνα πληροφορίας, ἂν τυχὸν ἐπεροῦσαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ τὸ δρομολόγιον πού ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσῃ τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα.

Ἐξεκίνησαν πάλιν. Μετὰ δύο ἡμέρας, οἱ ταξειδιῶται διέβαιναν ἐπὶ τέλους τὰ ὄρια ἐκείνης τῆς καταρραμένης ζώνης, ὅπου ἄφιναν θαυμάστην τὴν ἀκολουθίαν των, καὶ ὅπου τόσο εἶχαν ὑποφέρει καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Μία γωνία τῆς Μεσημβριῆς Ἀφρικῆς.— Ἐδρεθήσαν τὰ ἔγγραφα.— Ὁ καταρραμένης τῆς Βικτωρίας.— Πολὺ ἀργά! . . .

Μετὰ τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας, ἤρχετο μία ἑκτασις αὐλακωμένη ἀπὸ ποτάμια καὶ νερά, φευσμένη μὲ δάση ἐξαισία, γεμάτα ἀπὸ μεθυστικὰ ἀρώματα.

Στιγὴ ἑλεφάντων ἐφαίνοντο μακρὰν μεταξὺ τῶν φοινικοδένδρων. Οἱ ἑλέφαντες μὲ τὰς προδοσικῆς των ἐτίναζαν τὰ κλαδιά τῶν φοινίκων κ' ἔκαμναν νὰ πέφτουν κάτω οἱ καρποὶ των, τοὺς ὁποῖους ἔτρωγαν μὲ πολὺ εὐγενικὸν τρόπον, ἓνα-ἓνα ἢ ἐπεροῦσαν τοὺς ποταμούς, κολυμβῶντες ἀργά-ἀργά, εἰς μίαν γραμμὴν, μὲ τὰς προδοσικῆς των ὑψωμένους εἰς τὸν ἀέρα, καὶ αὐτῇ ἡ κίνησις τοὺς ἔκαμνε ἀπὸ μακρὰν νὰ φαίνονται σὰν ἀποικίαι μεταναστεύουσα ἀπὸ μεγάλους ὄφεις, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ μόναι ἐπρόδραλλαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, ὅλαι βλέπουσαι πρὸς τὸ ἴδιον σημεῖον.

Αἱ στρουθοκαμήλοι, αἱ καμηλοπαρδάλεις, οἱ ζέβροι, αἱ ἀντιλόποι, οἱ βούβαλοι ἦσαν ἀφρονία ἐκεῖ, ἀλλὰ ἦσαν ἀτίθασοι, καὶ τὸ ἐβαζαν στὰ πόδια μὲ τὸν ἐλάγιστον κρότον. Διότι αἱ φυλαὶ, αἱ διεσπαρμέναι εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, ζοῦν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ κυνήγι, κ' ἔχουν μάθῃ εἰς τὰ ζῶα νὰ τρομάζουν τὴν προσέγγισιν τοῦ ἀνθρώπου.

Στραμένοι μέσα εἰς τὴν λάσπην, εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν, μὲ τὸ τεράστιον στόμα των ἀναδυόμενον ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια, οἱ ἱπποπόταμοι ἔρογκάζον μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν των τὰ ὑδροχαρῆ δενδράκια, κ' ἔκαμναν βουτιῆς μόλις ἤκουαν τὸν παραμικρὸν θόρυβον, ἀφοῦ πρῶτα ἐφώναζαν τὴν κραυγὴν των, τὴν ὁμοίαν μὲ τὸ χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου. Οἱ κροκιδεῖλοι ἐμοιράζοντο μὲ αὐτοὺς τὴν κυριαρχίαν τῆς ὑγρᾶς καὶ λασπωμένης περιοχῆς. . .

Εἰς τὰ διάφορα χωρία τῶν ἰθαγενῶν, ὅπου ἡ Σέννα ἐζητοῦσε πληροφορίας, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς κανεῖς δὲν εἶχεν ἰδῆ νὰ περοῦν αἱ στρουθοκαμήλοι μὲ τὴν κόκκινην οὐράν.

Εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν καταρράκτην τῆς Βικτωρίας, ἡ Σέννα ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐνὸς χωριοῦ ὅτι δέκα πολεμισταὶ ἐπιβαίνοντες εἰς στρουθοκαμήλους, — ὁ ἓνας των δὲ μὲ ἓνα ἀγύρι δεμένο χειροπόδαρον, — εἶχαν διαβῆ ἀπὸ τὰς γαίτας τῆς φυλῆς των δύο ἡμέρας προητέρα καὶ εἶχαν κάμῃ προμήθειαν ἀπὸ πουλερικὰ. Ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἐφαίνετο διόλου ταλαιπωρημένος τὰ δεσμά του δὲν τὸν ἐπλήγωναν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν τοῦ ἐφέρετο μὲ καλὸν τρόπον.

Ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὰ νέα, μεγάλην χαρὰ ἐκυρρίευσεν τοὺς ταξειδιῶτας, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἔφαγαν εἰς τὸ πόδι, ἐξεκίνησαν πάλιν ἀμέσως.

Ἐφαίνοντο τώρα οἱ πέντε στῦλοι τοῦ ἀτμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀναβαίνουν ἀπὸ τὸν καταρράκτην εἰς ὕψος 150 ἕως 250 μέτρων. Λευκοὶ εἰς τὴν βάσιν των καὶ σκοτεινόχρωμοι ὑψηλά, πηγαινοῦν καὶ χάνονται μέσα εἰς τὰ σύννεφα.

Μετ' ὀλίγον οἱ κρότοι οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὸν τεράστιον καταρράκτην ἔγιναν εὐδιάκριτοι, κ' ἔπειτα ἐμεγάλωσαν κάμνοντες τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν μὲ τὴν βροντὴν πού ἀντηχεῖ χωρὶς καμμίαν διακοπήν.

Δὲν ὑπῆρχε μεγαλοπρεπέστερον θέαμα ἀπὸ τὸν καταρράκτην ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν δώσει τὸσον ἐκφραστικὸν ὄνομα τοῦ «Καπνοῦ πού βροντᾷ». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν τεραστίαν σχισμὴν βασιλάτου, ἢ ὁποία ἔχει πλάτος 63 μέτρων εἰς τὸ στενότερον μέρος τῶν τοιχωμάτων τῆς, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζαμβέζης εἰσβάλλει διὰ νὰ κατακρημνισθῇ ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ὕψος 140 μέτρων — διπλάσιον δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Νιαγάρα.

Ἡ Νῆσος τοῦ Κήπου, ἡ ὀνομαζομένη οὕτω εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξερευνητοῦ Δι-δγκιστῶνος, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ ἐν δενδροκομείῳ, εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς μὲ τὸ ὄνομα Καρεζούκα. Κεῖται πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ καταρράκτου, φθάνει μάλιστα μέχρις αὐτοῦ, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ὁ ποταμὸς, ἔχων πλάτος ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως χιλιομέτρου, ὁρμᾷ καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν στενὴν σχισμὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ὁ καταρράκτης.

Ἡ Σέννα ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ προσέγγισις εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Κήπου εἶνε ἐπικίνδυνος, ἰδίως τὴν ἐποχὴν πού φουσκῶνει ὁ ποταμὸς. Δὲν ἔκρυψε τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς, ἀλλ' αὐτοῖ, ἐννοεῖται, διόλου δὲν ἠλλαξάν τὴν ἀπόφασίν των.

Ἄν ὁ Ταμίνας εἶχε κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον, θὰ ἔσθαι καὶ αὐτοὶ δὲν τοὺς ἐφόβιζεν ὁ μικρὸς ἀριθμὸς των. Οἱ Βά-Γουάναι δὲν εἶχαν παρὰ τὰ βέλη των καὶ τοὺς κεφαλοθραύ-

στας των οἱ φίλοι τοῦ Ἰανοῦ ὁμοῦ εἶχαν ὁ καθένας τὸ τουφέκι του καὶ ἰκανὴν προμήθειαν ἀπὸ φυσέκια. Ἄν ἐγένετο ἀνάγκη νὰ πολεμήσουν, θὰ ἐπολεμοῦσαν, καὶ δεκαπλάσιοι ἀκόμη ἂν ἦσαν οἱ ἐχθροὶ των.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, οἱ ταξειδιῶται ἐπέχευσαν, καί, ἀφήσαντες τὰ ζῶα των νὰ περιφερόνται ἐλεύθερα, ἐξήτασαν ταχέως τὰ περὶχωρα. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἰδοῦν ἂν εὕρισκοντο οἱ Βά-Γουάναι εἰς τὴν νῆσον, ὡς ἐκ τοῦ ὑγροῦ καπνοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσκέπαζε μὲ τὴν ὀμίχλην του. Ἐβούλιζαν τ' αὐτιὰ των ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ καταρράκτου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἠμπόδισε ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τὴν κατασκευὴν μιᾶς σχεδίας ἀπὸ καλάμια δεμένα εἰς δέματα, καὶ αὐτὰ πάλιν ἠνωμένα μεταξὺ των μὲ λωρίδας ἀπὸ στελεχῆ δενδρομολόχας.

Ἡ Σέννα καὶ τὰ Δίδυμα ἔδειξαν σπανίαν ἐπιδεξιότητα εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ προστατευόμενός του προητοίμαζαν τὰ ὄπλα. Ὅταν ἡ ἐλαφρὰ σχεδία ἐπερατώθη, τὴν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν οἱ ἐπιβάται ἐπεδιδάσθησαν, ἐφωδιασμένοι μὲ μεγάλα κλαδιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχρησίμευαν ὡς κουπιὰ.

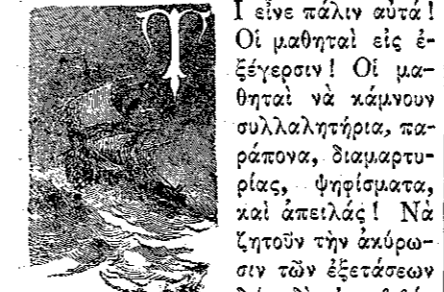
Ἡ Νῆσος τοῦ Κήπου κεῖται εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ Ζαμβέζης, τὸν ὁποῖον χωρίζει εἰς δύο βραχίονας, πλάτους πεντακοσίων μέτρων τὸν καθένα.

Οἱ φίλοι μας ἐπλησίασαν πρὸς τὴν νῆσον, μὲ τὰ τουφέκια των ἔτοιμα εἰς τὸ χεῖρ πρὸς μεγάλην ὁμοῦ ἐκπληξίν των δὲν εὕρηξαν ἐκεῖ κανένα οὔτε ἕγνος τοῦ Ἰανοῦ καὶ τῶν ἀπαγωγέων του.

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΤΡΑΓΩΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶνε πάλιν αὐτὰ! Οἱ μαθηταὶ εἰς ἐξέγερσιν! Οἱ μαθηταὶ νὰ κάμουν συλλαλητήρια, παράπονα, διαμαρτυρίας, ψηφίσματα, καὶ ἀπειλάς! Νὰ ζητοῦν τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐξετάσεων διότι δὲν ἐπροβιβάσθησαν. . . οἱ ἀμελεῖς! Καὶ νὰ περιέρχωνται τοὺς δρόμους, τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ ὑπουργεῖα, ζητοῦντες τὸ δίκην των, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν! Τί παράτραγῶδα εἶνε αὐτὰ! Πρῶτην φοράν τακούει καὶ τὰ βλέπω. Ἐχάλασε λοιπὸν ὁ κόσμος; Ἄντεστράφησαν λοιπὸν οἱ ὄροι; Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν οἱ μαθηταὶ

θὰ ὀρίζουν πῶς θὰ ἐξετάζωνται, καὶ πῶς θὰ βαθμολογοῦνται, καὶ ποῖοι θὰ προβιβάζωνται; Καὶ ὄχι ὁ Γυμνασιάρχης, οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι, τὸ Συμβούλιον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον; Οἱ μαθηταὶ θὰ διευθύνουν, αὐτοὶ θὰ προστάζουν, καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ ὑπακούουν; Πῶς γίνεται αὐτό;

Καὶ ὁμοῦ, ἰδοὺ πού ἔγινε! Διότι αὐτὴν τὴν φοράν, οἱ ἀμελεῖς, οἱ ἀπροβιβάστοι, οἱ τσεκουροῦθῆντες, κατὰ τὴν μαθητικὴν ἐκφρασίν, ἔτυχε νὰ ἔχουν τὴν πλειοψηφίαν. Ἦσαν πολλοὶ, συνηώθησαν, ἀπετέλεσαν ἓνα ὄγκον, καὶ ἐνόμισαν ἐπιμποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν. Ἐνα Διάταγμα, κανονιστικὸν τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὁποῖον τοῖς ἀνεκοινώθη ἀργά, — καὶ ἐπομένως, λέγουν, δὲν ἐπρόφθαιναν νὰ συμμορφωθοῦν, νὰ μελετήσουν, νὰ ἐτοιμασθοῦν, — τοῖς χρησιμεύει ὡς πάτημα. Ὅχι διότι ἦσαν ἀμελεῖς, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ ὀψίμου καὶ παραλόγου αὐτοῦ Διατάγματος δὲν ἐπροβιβάσθησαν. Ἄρα. . . νάκυρωθοῦν αἱ ἐξετάσεις καὶ νὰ προβιβάσθω ὅλοι!

Τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι τοὺς ἐπίστευσαν καὶ οἱ γονεῖς των, καὶ συνετάχθησαν μὲ τὸ μέρος των. Τοὺς ἐπίστευσαν καὶ μερικοὶ δημοσιογράφοι, καὶ τοὺς ὑπερασπίσθησαν. Τώρα. . . κοντεύει νὰ τοὺς πιστεύσῃ καὶ ὁ Ὑπουργὸς καὶ νὰ διατάξῃ. . . τὰ δέοντα. Μὲ ἄλλους λόγους, καθόλου ἀπίθανον οἱ ἐπαναστάται μαθηταὶ νὰ ἐπιβληθοῦν, νὰ νικήσονται. Ἄ, τὸ ὀλεθρία νίκη, δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, πού θὰ ἦτο αὐτῇ! Ἐμπρὸς τῆς, ἡ παλαιὰ Καθμερία δὲν εἶνε τίποτε. Διότι, τί χειρότερον, τί καταστρεπτικώτερον δι' ἓνα μαθητὴν, παρὰ νὰ προβιβάξεται ἀμελέτης, ἀμελής, ἀνίκανος, μὲ τὸ ἔτσι-θέλω, μὲ δόλον, μ' ἐπιτηδειότητα; Φαντασθῆτε τὸ ὀλίγον! Ἄλλ' ὄχι: ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη, ὅτι οἱ διευθύνοντες τὴν ἐκπαίδευσιν θὰ τοὺς κάμουν τόσο κακοὶ. Οἱ ἀμελεῖς θὰ μείνουν ἀπροβιβάστοι ὅπως τὸ ἀξίζουσιν, καὶ ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον των. Νὰ μείνουν ἀκόμη ἓνα χρόνον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, διὰ νὰ συνετισθοῦν καὶ νὰ μάθουν, ὅτι δὲν ἔμαθαν. Διότι ἡ ἀμελεία των, ἡ ἀγνοία των, καὶ ὄχι τὸ κανονιστικὸν Διάταγμα, τοὺς ἀπέρριψε. Ἀπόδειξις ἐστὶ διὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐπιμελεῖς, τὸ Διάταγμα αὐτὸ δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν. Καὶ αὐτοὶ ἐπροβιβάσθησαν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὰ στασιαστικὰ κινήματα, καὶ αὐτοὶ δὲν παρεπνεύθησαν ἐναντίον κανενός.

Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμουν μαθητῆς. Καὶ τότε ἐδημοσιεύοντο κανονιστικὰ Διατάγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνεκοινώοντο τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἢ καὶ δὲν μᾶς ἀνεκοινώοντο διόλου. Διότι αὐτὰ ἦσαν ὀδηγία διὰ τοὺς διδασκάλους, ὄχι διὰ τοὺς μαθητάς.

Οἱ μαθηταὶ ὄφειλον μόνον νὰ μελετοῦν καὶ νὰ γνωρίζουν τὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος. Πῶς θὰ τοὺς ἐξετάσουν, πῶς θὰ τοὺς βαθμολογήσουν, οὔτε κἂν ἐρωτοῦσαν. Οἱ ἐπιμελεῖς τοῦλάχιστον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ περισσότεροι. Ὅσον διὰ τοὺς ἀμελεῖς, αὐτοὶ πάντα ἐμουρμούριζαν, παρεπονοῦντο, ἐπροφασίζοντο. Ἀλλὰ ποῖος τοὺς ἤκουε! Τὸ τσεκουρὶ ἔπεφτε ἀμελικτον. Καὶ δὲν ἐπροβιβάζοντο παρὰ μόνον οἱ ἐπιμελεῖς, ἐκεῖνοι πού ἤξευραν, πού εἶχαν μελετήσῃ, πού ἦσαν ἐτοιμοί. Καὶ δι' αὐτοὺς ἦτο ὅλως διόλου ἀδιάφορον, ἂν θὰ τοὺς ἐξήταζαν ὀρθοῦς ἢ καθιστοῦς, προφορικῶς ἢ γραπτῶς, ἢ ἂν θὰ τοὺς ἐβαθμολογοῦσαν μ' ἐκεῖνον ἢ μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, ἢ ἂν ὡς κύριον μάθημα θὰ ἐλογαριάζοντο τὰ Ἑλληνικά, τὰ Μαθηματικά, ἢ τὰ Ὀρθοσυντακτικά. Διότι, σὰς εἶπα, τὰ ἤξευραν ὅλα καὶ δὲν ἐφοβοῦντο κανὲν Διάταγμα, καμμίαν δοκιμασίαν, κανένα τρόπον.

Ἐπιμελεῖς, ὅτι ἔτσι εἶνε καὶ τώρα οἱ ἐπιμελεῖς. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης δὲν φοβοῦνται τίποτε, καὶ αὐτοὶ προβιβάζονται καθ' ὅσον ἴθιποτε τρόπον. Φαίνεται ὁμοῦ ὅτι τώρα οἱ ἀμελεῖς εἶνε περισσότεροι. Καὶ στηριζόμενοι εἰς τὴν ἀριθμητικὴν των ὑπεροχὴν, προσπαθοῦν νὰ κάμουν θόρυβον καὶ νὰ ἐπιβάλουν ὡς νόμον τὴν ἀμελείαν των. Φρίκη! . . ὦ, ἐλπίζω, ὅτι οἱ ἀναγνώσταί μας, οἱ φίλοι μας, δὲν εἶνε μεταξὺ αὐτῶν. Αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοῦς. Τοὺς ὀλίγους, τοὺς συναισθανομένους τὸ καθήκον, τοὺς ἐπιμελεῖς. . . Διαφορετικὰ, ἐματαιοπονῆσαμεν ἡμεῖς οἱ ἀγωνιζόμενοι καθημερινῶς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γονέων, νὰ ἐμπνεύσωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καθήκον καὶ νὰ κάμωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας μαθητάς ἀξίους τοῦ ὀνόματος καὶ . . . τοῦ προβάσιμου. Τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ δικαίου προβάσιμου, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ὀφείλεται ὄχι εἰς τὰ μέσα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ἀφρονὴν ἐπιμέλειαν, ἢ ὁποία εἶνε τόσο πλεον εὐτυχῆς, ὅσον ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μεγαλητέραν αὐστηρότητα. —Ναί, μετὰξὺ αὐτῶν εἶνε οἱ φίλοι μας. Καὶ ἂν τυχὸν μεταξὺ τῶν ἀμελῶν καὶ τῶν στασιαστῶν, εὕρισκονται καὶ μερικοὶ πού μᾶς ἀναγνώσκουν, ἃς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ συνετισθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργά!

Σὰς ἀσάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος εἶνε σὰν τὸ κάρβουνο· ἂν το πιάσῃ ἀναμμένο, καίγεσται ἂν σβυστὸ, μουντζουράνεσται.

Τὰ δόντια τᾶδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ κροτοῦν τὴ γλῶσσαν.

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'.

Όταν ο Στρατής και η Στρατούλα ήλθαν εις αυτόν τον κόσμο, είχαν και οι δύο τα ίδια γουναρικά, — καστανά, φουντωτά και μαλακά, — είχαν την ίδια άσπρη τραχηλιά, που ανέβαινε κ' έγύριζε γύρω στο λαιμό, σαν τες σαλιάρισες που βάζουν στα μωρά-μωρά παιδάκια, είχαν το ίδιο σαλιάρικο στόμα, τα ίδια μύτερά και όρθά και στυ-

ήτανε μαζεμμένοι ο κύρ Μάρκος και η κυρά Μάρκαινα, τα δυο μωρά των, και μια κόρη, κανένα-δυο χρονάκια μεγαλύτερη από τα μωρά, η Νικολέττα...

Λοιπόν, η Στρατούλα είχε την ιδέα πως έλ' αυτά — πράγματα και ζωντανά — ήτανε καμωμένα και φερμένα στον κόσμο για χάρη δική της, για να τα χαιρέται αυτή και να καλοπερνά αυτή. Και το νόστιμο είχε ότι τα είχε καταφέρει να βάλη αυτή την ιδέα και στους άλλους. Η μητέρα της μάλιστα δεν ελογάριαζε πως υπήρχε τίποτε

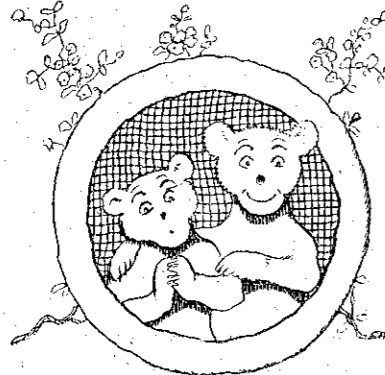

«Η Στρατούλα έκαμε τούμπες...» (Σελ. 244, στ. α')

λωμένα αυτιά, τα ίδια μαύρα ματάκια, που έμοιαζαν σαν μεγάλα κουμπιά των παπουτσιών, τα ίδια άνοστα και αδέξια κινήματα, τα ίδια σιγανά και ήμερα μουγγρίσματα, — με άλλους λόγους ήταν δυο αρκουδάκια, ίδια κι' απάλλακτα και τα δύο, κ' έμοιαζαν σαν δίδυμα αδελφάκια.

Άλλο στον κόσμο από την κόρη της, την Στρατούλα της...

Τα μικρά ζώακια, όπως και τα μικρά παιδάκια, δεν ήμπορούν ποτέ να καθήσουν ήσυχα. Λοιπόν και τα αρκουδάκια μας άλλο δεν έκαναν, παρά να χοροπηδούν μέσα στην αρκουδοσπηλιά.

«Έτουρτουρίζανε μαζί...» (Σ. 244)

Γιατί λοιπόν να τα μεγαλώνουν διαφορετικά οι γονείς των; γιατί η Στρατούλα να έχει δικά της όλα τα χάδια, και ο Στρατής όλες τες ξυλίες, — η Στρατούλα όλα τα γέλια και ο Στρατής όλα τα στραβά καρβέλια;

Άμα η Στρατούλα έκαμνε τούμπες και κουτροβάλες, έξεραινότανε από τα γέλια και το καμάρι της η κυρά-Μάρκαινα. «Άμα όπως επήγαινε και ο Στρατής να πηδήση, τον έβάζανε να καθήση στη γωνιά.

Τό γιατί ήτανε πολύ δύσκολο να τό πηξ, αλλά και πολύ εύκολο να τό δής.

— Μας εζάλισες με τη φασαρία σου, καϊμένε! του έφωνάζανε. Να καθήσης ήσυχος εκεί, και να μη σαλέψης, γιατί... αλλοιμόν' σου!

Είχανε γεννηθή και τα δύο μαζί την αρχή του χειμώνα, μέσα σε μια αρκουδοσπηλιά πολύ ευμορφή και αρχοντική, στρωμένη με χορταράκια και με φύλλα, στολισμένη με κλαδιά από έλατα και πεύκα, και μ' ένα μεγάλο-μεγάλο δεμάτι από αγνάθια στην πόρτα, για να μην έρχωνται οι αδιάκριτοι και κρυφοκτυτάζου.

Η αρκουδοσπηλιά ήτανε καλά κλεισμένη και προφυλαγμένη. Άμα όμως ενύχτωνε, εκρύωναν τα μικρά. Έγρυνιαζανε τότε κ' επηγαίνανε κοντά στη μητέρα των για να εύρουν ζεστασιά. Μέσα όμως στην παχειά και ζεστή γουνά της θέσις δεν υπήρχε παρά μοναχά για τη Στρατούλα, κ' ο καϊμένος ο Στρατής έπρεπε να ζαρώνη μακριά. Καμιά φορά κ' έλας, άμα

ή χαιδεμένη αδελφούλα του εκάκιωνε μαζί του, τον έστέλνανε στην άλλη άκρη της σπηλιάς.

— Τραθήξου λοιπόν μακρύτερα, Στρατή! δεν την αφήνεις, την καϊμένη την αδελφούλα σου, να κοιμηθή!

Γιατί κ' αυτό ακόμη τό παράξενο εγινότανε. Έκακοπερνούσε ο Στρατής, και η καϊμένη ήτανε η Στρατούλα!

Η Νικολέττα ήτανε λαμπρό κορίτσι — μάλαμα. Αδτή έπαιρνε τότε τον μικρό της αδελφό και τον έσφιγγε στην άγκαλιά της για να τον ζεστανή. Ήτανε όμως πολύ μικρή ακόμα και αδύνατη, και η γουνά της δεν ήτανε τόσο φουσκωτή και ζεστή σαν της κυράς-Μάρκαινας. Η καλή της γνώμη λοιπόν δεν ώφελοισε τίποτε, και τα δύο αποπαίδια, για να παρηγορηθούν, έτουρτουρίζανε μαζί-μαζί και συντροφιά...

Τό γάλα της μητέρας, τό καλό γαλατάκι που κάνει τα μικρά και γίνονται μεγάλα, — μέγαλα με γάλα — έχρειάζετανε για την Στρατούλα και όχι για τον Στρατή. Άμα εζήτουσε κ' αυτός τό μερτικό του, τον έστέλνανε από εκεί που ήλθε:

— Πώ, πώ, τό λιμάρη! εμάλλωνεν η μητέρα του. Φτάνει σου πιά! Άμα τό πηξ έλο έσύ, τί θα μείνη για την καϊμένη την αδελφούλα σου;

Και ο Στρατής δεν έπινε ούτε μια σταλαγματίτσα...

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Άμφιβολία δεν υπήρχε: ήταν άνθρωποι από τό Τουάρ, οι όποιοι είχαν έβγη διά να την κυνηγήσουν, και ίσως είχαν την εντολήν να την πιάσουν διά να την παραδώσουν εις την άστυνομίαν!

Με την ιδέαν ότι εκείνοι οι δύο άνθρωποι θα την έπιαναν, φόβος τρελλός εκυριεύσε τό πνεύμα της Άνδρέας κ' επάγωσε τό αίμα εις τας φλέβας της. Ο φόβος μήπως πέση εις τα χέρια των, της απέδωκε, διά μίαν στιγμήν, τας δυνάμεις της που είχαν αρχίση να εξασθενούν. Έκαμε έν άλμα με μίαν ελαφρότητα, άπιστευτον και δι' αυτήν την ιδίαν, κ' έπεσε μέσα εις ένα χωράφι, όπου, συμμαζεμένη εις τό χώμα, τό νοτισμένη από την βροχήν, έμεινε κρυμμένη από πίσω από μίαν συστάδα αγρίων συκαμινεών.

Α! αν εγνώριζεν ότι ήταν άνθρωποι σταλμένοι προς αναζήτησίν της, όχι διά να την συλλάθουν και να την φυλακίσουν, αλλά διά να την επανεύρουν εκ

μέρους του Άνδη και να την φέρουν όσον τό δυνατόν γρηγορότερα και αναπαυτικώτερα εις τον πύργον της Λεπτοκαρούς! Άλλά, βλέπετε, δεν τό εγνώριζε, και η κακή της τύχη ήθέλησε ώστε, μ' όλον της τον κόπον και την άκραν της αδυναμίαν, να φανή αρκετά έπιτηδεία, διά να διαφύγη τα βλήματα εκείνων των καλών ανθρώπων...

Άφου έπεσκόπησαν τον όρίζοντα και εδίστασαν προς στιγμήν μεταξύ των δύο κατευθύνσεων που έδλεπαν εμπρός των, οι δύο άνδρες έστρεψαν άριστερά, δηλαδή ακριβώς προς τό μέρος, από τό όποιον είχαν έλθη ή φυγιάς, και δεν ήρηγσαν να εξαφανισθούν εις μίαν καμπήν του δρόμου, χωρίς να υποπτευθούν ότι είχαν διαβή εμπρός από εκείνον που εζήτουσαν.

Έν τω μεταξύ η βροχή είχε παύση, και ο ήλιος που είχε σηκωθή από την κοίτην του την συννεφεσίαν, έκαμνε να λάμπουν σαν κρυσταλλένιες γάνθρες αι σταλαγματίτσες αι κρεμασμένες εις την άκραν των φύλλων και εις τα κλωνιά των φυτών.

Με την ψυχήν της ελαφρωμένη από μεγάλο βάρος, η Άνδρέα ανέπνευσεν ελευθερότερα, γεμάτη με χαράν, διότι εζέφυγεν από εκείνον τον κίνδυνον. Έσσηκώθη με κόπον, εξαναπήρε τον δρόμον της κλονιζομένη, σαν μεθυσμένη, και διέτρεξεν έτσι ακόμη μίαν λεύγαν περίπου. Τότε, μη άντέχουσα πλέον, εζήτηνημένη, αποκαμωμένη, βλέπουσα ότι δεν είχε δυνάμεις να προχωρήση, εκάθησεν εις τούς πρόποδας ενός δένδρου, διά ν' άντλήση από την ολιγόστιγμον άναπαυσιν την δύναμιν που εχρειάζετο διά να εξακολουθήτη την αξιοδάκρυτον όδοιπορίαν της. Σκοτωμένη από την κούρασιν, ζαλισμένη από την πείναν, η όποία την έβασάνιζε, εκλείσε τα μάτια κ' έπεσεν εις ένα είδος ληθάργου, εις πλήρη έκμηδένισιν της υπάρξέως της, αναίσθητος πλέον και εις τα σωματικά και εις τα ψυχικά της μαρτύρια.

Άπό την νάρκην εκείνην την απέσπασεν ο ήχος μερικων φωνων δροσερών και γελαστων, που ήκούσθησαν πλησίον της, από τό άλλο μέρος ενός μικρού ύψώματος της γής, προς τό όποιον αυτή έστρεφε τα νύτα. Άνεσήκωσε με κόπον τα βαρυά βλέφαρά της και εϊδε δύο κοριτσάκια επτά έως οκτώ ετών, και ένα μικρό αγοράκι μικρότερό των κατά δύο ή τρία έτη τα άπλά, αλλά κατακάθαρα φορέματά των ήσαν καλοραμμένα κ' εδεικνυαν ότι τα παιδια εκείνα ανήκαν εις οικογένειαν ευκαταστάτων χωρικων. Γνωστικώτερα από την Άνδρέαν, άντι να κινδυνεύσουν ν' άρπάξουν κανένα κρυολόγημα ή κανένα πονόλαιμον, ή να χαλάσουν τα ώραιά των φορέματα, αν εκάθηντο επάνω εις τα ύγρά χόρτα, είχαν εκλέξη, διά να

καθήσουν και να ξεκουραστούν, μίαν μεγάλην άσπρη πέτραν έντελώς στεγνήν.

Η δεσποινίς Δεβουσύ, την όποιαν ένα μεγάλο χαμόκλαδο εκρυπτεν από τα βλήματα των, ήδυνήθη από την συνομιλίαν των ν' άρπάξη μερικας λέξεις, από τας όποιας ήγηνόησεν ότι επήγαιναν εις την γειτονικήν κωμόπολιν να περάσουν την ήμέραν με την γιαγιά των, και ήσαν κατευχαριστημένα, διότι η βροχή, η όποία είχεν επιβραδύνη την αναχώρησίν των, δεν εβάσταζε πολλήν ώραν.

— Λίγο ακόμα, και η μητέρα δεν θα μας άφινε να φύγωμε, ειπεν από τα δυο κορίτσια εκείνο που εφαινετο τό μεγαλύτερον.

— Όχι, ειπε τό δεύτερο, και δεν θα έδοκιμάζαμε την ώραία πηττα, που θα μας έχει καμωμένη η γιαγιά από τό πρωί, σήμερα.

— Ω! κυρά Άλίνα, σ' άρέσει να πηγαίνεις στις γιαγιάς, για τα γλυκά μονάχα και για τίποτε άλλο! ειπε με άπειλητικόν ύφος η μεγαλύτερη.

— Άγαπώ βέβαια και τα γλυκά, αγαπώ όμως πολύ παραπάνω την γιαγιά.

— Αυτό δεν τό ξέρουμε, ειπε η μεγάλη με πειρακτικόν τόνον.

— Έγώ τό ξέρω, φαίνεται, καλλίτερα από έσένα!

— Θέλω να φάω! παρενέβη ο μικρός αδελφός, του όποιου φαίνεται την όρεξιν είχεν άφυπνίση τώρα η ιδέα της ζεστής και μοσχομυρωδάτης πηττας. — Έπεινασες, Ρενέ μου; άπήνητησεν η μεγάλη αδελφή! να, πάρε και φάγε.

Και ήνοιξεν ένα καλάθι με χερούλι, σαν εκείνα όπου οι μικροί μαθηταί των έξοχικων μερών κουβαλούν τό πρωί εις τό σχολείον τό φαγι των διά τό μεσημέρι. Άπό εκεί μέσα έβγαλε, με την σειράν των, φέτες ψωμι βουτυρωμένες, αυγά βρασμένα σφιχτά και δυο ή τρια τσαμπιά σταφύλια.

Άμα εϊδεν η Άνδρέα όλα εκείνα τα φαγώσιμα άπλωμένα εμπρός της, η πεϊνά της εφθασεν εις τό κατακόρυφον. Τα μάτια της εβγαλαν φλόγες από την επιθυμίαν, και, από τον φόβον της μήπως ύποκύψη εις τον πειρασμόν και άρπάση διά της βίας μερικά από τα ώραία εκείνα πράγματα, έστρεψεν άλλου την κεφαλήν και ήρχισε να κλαίη.

Άν, όλίγας ήμέρας προτήτερα, της προέλεγαν έτι θα εύρισκετο εις την άνάγκην να ζηλεύση τα λιτά φαγώσιμα, που είχαν τα τρία χωριατόπουλα, και ότι θα ήτο μάλιστα ευτυχής αν εμάζευε τα ψίχουλά των, θα ύψωνε τούς ώμους της ή θα εκάρωνε τα φρόδια της, και θα ενόμιζε τρελλόν αυτόν που θα εφαντάζετο αυτήν την παραδοξολογίαν.

Και όμως η πρόρρησις εκείνη θα ήτο τώρα τελείως δικαιολογημένη: η Άνδρέα την απέδεικνε τώρα αληθινήν, καθώς έδλεπε, πεινασμένη και λιμασμένη, την γοργότητα, με την όποιαν εζηφανίζοντο, εμπρός εις τα μάτια της, φέτες και σταφύλια και αυγά...

Έν τω μεταξύ, ο μικρός είχε βάλη δίπλα του, επάνω στην πέτραν, τό ένα από τα αυγά που του έπεφταν εις τό μεριδίον του, και δεν εφαινετο πολύ ευδιάθετος να τό εγγίση.

— Γιατί δεν τρώς τό αυγό σου; η-

«Ήνοιξεν ένα καλάθι...» (Σελ. 245, στ. β')

ρώτησε τον μικρόν η μεγάλη αδελφή. — Δεν πεινώ, απήνητησε τό παιδάκι, ενώ έσυρε προς τό μέρος του τό μεγαλύτερο τσαμπι από τα σταφύλια.

— Άλήθεια! φαίνεται πως δεν πεινάς! — ειπαν αι δύο αδελφές, σκαμμένες από τα γέλια.

— Όχι δεν πεινώ. Τό σταφύλι τό θέλω, τό αυγό όμως όχι! Και, καθώς εϊδε κοντά του μίαν τρύπαν σκαμμένην υπογειώς από κάποιον τρωγλοδυτικόν ζών των αγρών:

— Νά! ξέρετε τί να κάμουμε; εφώναξε. Να τό χώσωμε σ' αυτή την τρύπα για να τό φάνε τα ζώα!

— Ναι, ναι! έπεδοκίμασεν η μικρότερα από τας δύο αδελφάς κ' άμα ξαναπεράσωμε απ' εδω, θα δούμε αν θα τό έχουν φαγωμένο.

— Ω! έννοια σας, έπεβεβαίωσεν η

μεγάλη δὲν θὰ μείνη τίποτα, οὔτε τὰ τσόφλια...

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ Ἀνδρέα, μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀνθέξῃ εἰς τοὺς νυγμούς τοῦ στομάχου της, ὤρμησε πρὸς τὰ τρία παιδιά, διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν των.

— Ὅχι, ὄχι! ἐφώναζε, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴν της· μὴν τὸ πετᾶτε αὐτὸ τὸ αὐγὸ· δώσετέ μου τὸ ἐμένα καλύτερα!

Ἡ ἐμφάνισίς της ἦτο τόσο ἐξαφνική, τόσο ἀπρόοπτος, ὥστε αἱ δύο ἀδελφαὶ καὶ τὸ ἀγοράκι ἐτινάχθησαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρομάρα των. Ἀλλὰ, ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν εἶχαν ἐμπρὸς των παρὰ ἓνα κορίτσι ὀλίγα μόνον ἔτη μεγαλύτερο των, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν ἐξέφραζε καμμίαν κακὴν πρόθεσιν, ἤρχισαν νὰ κυττάζωσιν τὴν ἀλλόκοτον περιβολὴν της, τὸ ξεφτυσμένον καὶ παραπολὺ κοντὸ φουστάνι της, τὸ βελουδένιον ξεθωριασμένον πολκάκι της, τὰ μποτίνια της τὰ βουτηγμένα στὴν λάσπην, τὰ ἀτακτὰ καὶ βρεγμένα μαλλιά της, ὅλα δὲ αὐτὰ ταιριασμένα μὲ πρόσωπον τόσο πειναλέον καὶ τόσο κακομοιρασμένον, ὥστε ἡ περιέργειά των γρήγορα μετεβλήθη εἰς οἶκτον.

— Πεινάς; τὴν ἠρώτησεν ἡ μεγαλύτερα ἀδελφή, ἡ ὅποια ἔσπευσε νὰ μαζεύσῃ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ προγεύματός των. Πάρε, φάγε· ἤθελα νὰ εἶχαμεν παραπάνω, γὰ νὰ σοῦ δώσωμε...

Καὶ ἡ εὐχὴ αὐτὴ εὐρήκε πρόθυμον ἤχῳ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀνδρέας, καὶ ἤρχισεν αὐτὴ ἀμέσως νὰ καταβρόχθιζῃ τὰ ὀλίγα φαγώσιμα ποῦ ἔμεναν ἀκόμη.

— Οἱ γονεῖς σου δὲν κάνουν καλὰ ποῦ σ' ἀφίουν νὰ γυρίζῃς στοὺς δρόμους ἔτσι ντυμένη, — παρετήρησεν ἡ μικρότερα ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς μὲ συμπονετικὸν τόνον. Θὰ κρυώνουν βέβαια τὰ πόδια σου, μ' αὐτὴ τὴ φοῦστα ποῦ δὲν σοῦ σκεπάζει καλὰ οὔτε τὰ γόνατα.

— Καὶ τὰ πόδια καὶ ὅλον τὸ σῶμα, — ὠμολόγησε μὲ περίλυπον φωνὴν ἡ Ἀνδρέα.

— Πιὲ λοιπὸν αὐτὸ τὸ λιγάκι ἄσπρο κρασί, ποῦ ἡ μητέρα μᾶς ἔδωκε γὰ τὸ πρωῒνό μας τὸ φαγάκι. Μ' αὐτὸ, θὰ ζεσταθῇς ὅπωςδήποτε λιγάκι.

— Τώρα, εἶπεν ἡ ἄλλη ἀδελφή, πρέπει νὰ φεύγωμε ἐμεῖς, γιατί ἡ γιαγιά θ' ἀνησυχῇ πολὺ καὶ θὰ μᾶς μαλλώσῃ ποῦ ἔχασαμερθε στὸ δρόμο. Κ' ἐσὺ ὅμως καλὰ θὰ κάμῃς νὰ γυρίσῃς πίσω στὸ σπίτι σας. Πῶς σὲ λένε;

— Ἀνδρέα.

Ἦθελε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ Δεβουσύ, δὲν τὴν ἄφησεν ὅμως ἡ ἐντροπὴ νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της μὲ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο.

— Λοιπὸν, Ἀνδρέα, νὰ πῆς τῆς μητέρας σου νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ ἄλλη φορὰ

νὰ βγῆς ἔξω ντυμένη τέτοια χάλια. Εἶνε κρῖμα, ἐπρόσθεσε μὲ ἀφέλειαν· θὰ ἦσουν ὁμορφούλα, χωρὶς αὐτὰ τὰ κουρέλια.

— Σῶπαινε! ἐψιθύρισε ἡ μεγάλη εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς της, — ἴσως δὲν ἔχει καὶ ἄλλα γὰ νὰ φορέσῃ...

Ἡ Ἀνδρέα, ἂν καὶ ἤκουσεν ἐκείνην τὴν σκέψιν, δὲν ἐνόμισεν ὀρθὸν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνην τὰς δύο ἀδελφὰς, διηγουμένη εἰς αὐτὰς τί τῆς εἶχε συμβῆ.

«Δὲν θὰ μὲ ἐπίστευαν, ἐσκέφθη, ἐνῶ τὰ τρία παιδάκια ἐσηκώοντο διὰ νὰ φύγουν· εἶνε λοιπὸν περιττὸν νὰ μάθουν τὰ ἱστορικά μου.»

Τὰ ἠὺχαρίστησε διὰ τὴν καλὴν καρδιά των, καὶ, ὅταν τὰ εἶδε νὰ ἐξαφανίζονται, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ ἐξακολούθησῃ τὸ μακρυνὸ ταξιδί της, τὸ ὁποῖον, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν του ἀκόμη, τόσο κόνον τῆς εἶδιδε.

Ἐπὶ δύο ὥρας ἐβάδιζε πάλιν χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλην συνάντησιν, παρὰ μόνον ποῦ εἶδε μερικοὺς καρραγωγεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν φορτώματα ξύλων ἢ ἄλλων προϊόντων.

Τὰ χωράφια διεδέχοντο τὰ χωράφια, τὰ λειβάδια διεδέχοντο τὰ λειβάδια, καὶ μόνον κάπου-κάπου τὰ διέκοπτον μερικαὶ γραμμαὶ ἀπὸ ὑψηλὰς λεύκας, ποῦ ἐσημείωναν ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ἔτρεχε νερό· ἀλλὰ χωρὶς, πουθενά. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον, ἐπάνω εἰς κανένα λόφον, ἐφαίνετο καὶ κανένα σπῖτι ἄσπρο ἢ σταχτί, μὲ στέγην ἀπὸ μελανωπῆς πλάκες, ποῦ ἔμοιαζε τάχα σὰν πύργος ἐξοχικός.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Ὁ ΤΖΙΤΖΗΚΑΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 238, καὶ τέλος.)

— Διοχάρη, παιδί μου, ἔλεγε κ' ἐπαρκαλοῦσε ὁ γέρο-ἄρχοντας τὸ ἀρχοντόπουλο· εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγῃς, νὰ φύγῃς πρὶν περάσῃ αὐτὴ ἡ ἐβδομάδα. Ἄν παρακούσῃς τὴν προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ, ποῦ σ' ἐζήτησε νὰ πᾶς στὸν πόλεμον μαζί του, ὅλοι θὰ σὲ νομίσουν ἄναυδρον καὶ δειλό. Θὰ μᾶς χαλάσουν τὸν πύργον μας, κ' ἐσένα θὰ σὲ κρεμάσουν. Θὰ χάσῃς, γυε μου, τὴν ζωὴ σου, κ' ἐμεῖς μαζί σου.

— Δὲν φεύγω, ἂν δὲν στεφανωθῶ τὴν Ροδοφίλη! εἶπεν ὁ πεισματάρης Διοχάρης.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐσηκώθη κ' ἐπῆγε κοντὰ τὴν ἀρραβωνιασμένην.

— ὦ! καλὴ μου καὶ χρυσὴ μου Ροδοφίλη, βλέπεις τί κακὸ καὶ τί συμφορὰ κοντεύει νὰ μᾶς ἔρθῃ, ἐξ αἰτίας σου. Ἀποφάσισε το, νὰ σᾶς στεφανώσουν αὐριο.

— Δὲν θὰ στεφανωθῶ, παρὰ τὴν

ἀνοιξὶ καὶ μὲ τὸν καλὸ καιρὸ, κυρὰ μου καὶ ἀρχόντισσά μου, — εἶπεν ἡ ἀρχοντοπούλα χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ τραγουδιστής, εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε μείνῃ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ἄκουε τί ἔλεγαν οἱ λυπημένοι ἀρχοντες, ἄκουε ὅμως καὶ τὸ τζιτζηκάκι του, ποῦ εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸ γυακὸ του, καὶ κάτι τοῦ ἐκρυφοψιθύριζε στὸ αὐτί:

— Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ. Ἐμπρός, καὶ μὴ φοβάσαι!

Κ' ἐτρύπωνε πάλιν κάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν τοῦ νέου.

Ὁ τραγουδιστής ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν κ' ἐπροχώρησεν ἕως τὴν μέσση τῆς σάλας.

— Ἐἴ! ἐφώναζε ὁ ἀρχοντας ὠργισμένος· ποῖός σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ πατήσῃς ἐδῶ μέσα, βρὲ παλάνθρωπε, ζητιάνε! Διῶξέτε τον ἀπ' ἐδῶ!

— ὦ! μὴν κάνῃς δὰ τόσο τὸν ἄγριο! εἶπε γελαστός ὁ τραγουδιστής.

— Βάλτε τον στὰ σίδερα, μέσα στὴν κατώγα! ἐτραύλιζε ὁ γέρο-ἄρχοντας, σὰν πνιγμένος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Κι' ἄμα δὲν θέλω ἐγὼ νὰ πᾶω; — Πῶς; καὶ ποῖός εἶσαι τοῦ λόγου σου, ἀδιάντροπε, ποῦ τολμᾶς καὶ μοῦ ἀντιμιλῆς;

— Εἶμαι ὁ Τραραλατρατρατούρας! εἶπε μὲ ὄλο του τὸ καμᾶρι ὁ νέος.

Κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του κάτι ἐξεπετάρισε, σὰν νὰ ἐγέλασε, φαίνεται, ὁ πονηρὸς ὁ τζιτζηκάκι.

— Εἶσαι ὁ Τραλα... Ταραρα... Ρᾶς; εἶπε σατισμένος ὁ ἀρχοντας.

— Μάλιστα! εἶμαι ὁ Τραραλατρατρατούρας, ὁ μάγος τῶν μάγων τῆς Κίνας. Τόσο ξύλα ἀπελέκητα εἶνε οἱ ἄνθρωποι 'ς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον, ὥστε δὲν ἄκουσαν ἄλλη φορὰ τ' ὄνομά μου; Ὅταν ἔμαθα τί σᾶς βασανίζει καὶ τί σᾶς τυραννεῖ, ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴν μακρυνὴ μου χώρα καὶ ἦλθα νὰ σᾶς γλυτώσω ὅλους... Αὐτὰ ὅμως θὰ σᾶς τὰ πῶ, ἄμα φᾶμε κ' ἀποφᾶμε.

Καὶ, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν, ὁ λιμασμένος μάς κάθηται στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει τὸ φαγοπότι. Ὁ Διοχάρης καὶ ἡ μητέρα του, ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑπηρετήσουν. Καὶ ὁ ἀρχοντας χαρούμενος τοῦ ἔλεγε:

— ὦ! μεγάλε καὶ δυνατὲ μάγε, Ραλα... Τηρα... Ταρούλα... ἂν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ νὰ μᾶς σώσῃς!...

Ὁ τραγουδιστής ἔφαγε καὶ ἤπιε, μιὰ ὥρα σὼστή. Κάπου-κάπου ἔσκυβε καὶ σιγὰ-σιγὰ, ποῦ δὲν τὸν ἄκουαν οἱ ἄλλοι, ἐμουρμουρούριζε:

— Εὐχαριστῶ, τζιτζηκάκι μου.

Ὅταν δὲν ἔμεινε πιά τίποτε ἐπάνω στὸ τραπέζι, παρὰ τὰ ἀσημένια πιάτα καὶ τὰ κρυσταλλένια ποτήρια, ἐντελῶς

ἀδειανὰ, ὁ ψευτομάγος ἐγύρισε καὶ εἶπε: — Στολίστε τὴν ἐκκλησίαν, φέρτε τὰ στέφανα καὶ τὰ κουφέττα, ἀνάψτε τοὺς πολυελαίους! αὐριο τὸ πρωῒ, πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, ἡ Ροδοφίλη θὰ στεφανωθῇ μὲ τὸ ἀρχοντόπουλό σας.

Τρία ξεφωνητὰ, ποῦ ἦσαν ὄλο χαρὰ, ἐβγήκαν ἀπὸ τρία στόματα, καὶ ὁ Διοχάρης, ξετρελλαμένος πιά, ἔκαμε ἕναν πῆδο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ Ροδοφίλη δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε, κ' ἔμεινε κοντὰ κοντὰ στὸ παραθύρι, ἀφηρημένη καὶ ἀδιάφορη, καὶ δὲν ἐγύρισε νὰ δῇ καὶ νὰ μάθῃ τί ἔτρεχε...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωῒ, ὅπως ἔκαμαν κάθε πρωῒ, ὁ Διοχάρης καὶ ἡ Ροδοφίλη ἐπῆγαν περίπατον στὸν κήπον.

Τί θλιβερός καὶ ἄσχημος ἐκεῖνος ὁ κήπος, χωρὶς φύλλα καὶ λουλούδια, χωρὶς δροσιά καὶ πρασινάδα! Ἡ Ροδοφίλη, συλλογισμένη καὶ πικραμένη, ἐτουρτούριζε τυλιγμένη στὰ γουναρικά, καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιὰ. Ὁ Διοχάρης ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὸς ὁ μάγος μᾶς εἶπε ψέμματα. Ἀπὸ ποῦ κ' ὡς ποῦ θὰ μπορέσῃ σήμερα κ' ἔλας, πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι...

Ἐξαφνα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των, σὲ μιὰ κερασιά, γυμνὴ ἀπὸ φύλλα, ἕνας τζιτζηκάκι ἀρχισε τὸ τραγοῦδι.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ροδοφίλη, κ' ἐσταμάτησε σὰν θαμπωμένη ἀπὸ τὴν ἀπορίαν.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν μιᾶς λεύκας μαθημένης ἕνας ἄλλος τζιτζηκάκι ἀπήνησεν εἰς τὸν πρῶτον, καὶ ὕστερα ἐσώπασε.

Ἐνας ἄλλος ἐτραγουδῆσε τότε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ πλατάνου, καὶ ὕστερα κ' ἄλλος κ' ἄλλος. Ὁλος ὁ κήπος ἐγέμισε ἀπὸ τὸ βούϊσμα καὶ τὸ χαρούμενον τραγοῦδι ποῦ ἐτραγουδοῦσαν τὰ τζιτζηκάκια μὲ τὲς ροκανίτιδες των. Καὶ, ἐπειδὴ μόνον μὲ τὴν λαῦρα τοῦ καλοκαιριοῦ ἀκούονται αὐτὰ τὰ φαίδρα τραγοῦδια, ὅσοι τὰ ἄκουσαν, ἐνόμισαν πῶς εἴτανε καλοκαίρι κ' ἔκαμνε ζέστη, παραπολλὴ ζέστη, καὶ πῶς ἦσαν τὰ δένδρα γεμάτα μὲ φύλλα καὶ ὠριμα ὀπωρικά. Τὰ τζιτζηκάκια ἐτραγουδοῦσαν! Καὶ ἦσαν τζιτζηκάκια παντοῦ, ἐπάνω στὲς μηλιές καὶ στὲς ροδακινιές καὶ στὲς ἀχλαδιές. Καὶ ἡ Ροδοφίλη ἐχτυποῦσε τὸ ἓνα χέρι ἐπάνω στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν χαρὰ της, ἐξεκούμωνα τὴν γούνα της, καὶ ἐπὶ τέλους ἐφώναζε:

— Ἦρθε τὸ καλοκαίρι, ἀφοῦ τραγοῦδοῦν τὰ τζιτζηκάκια, εἶνε καλοκαίρι πιά! Σήμερα στεφανώνομαι μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου!...

Ὡς ποῦ νὰ πῆτε τρία, ἡ νύφη εἶχε βάλῃ τὰ νυφικά της, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου μὲ τὰ χρυσὰ καὶ τὰ καλά τους, ἐπῆγαν νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν πᾶνε στὴν ἐκκλησίαν. Πρῶτος καὶ καλ-

λίτερος, ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, ἦταν ὁ Τραραλατρατρατούρας, ὁ θαυματουργὸς μάγος, ποῦ εἶχε κατορθώσῃ, μὲσα τὸν χειμῶνα νὰ ζυγνήσῃ τὰ τζιτζηκάκια τῶν Ἀλωνάρη, κ' ἐφοροῦσε πια τὰ βελουδένια καὶ τὰ χρυσὰ ρούχα, ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ γέρο-ἄρχοντας, δακρυσμένος ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἦσαν καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Διοχάρη, μὲ τὰ ἀρματὰ τους, ποῦ ἐλαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὸ πολὺ γυάλισμα. Καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν τζιτζηκίων δὲν ἔπαυε, καὶ τόσο ἦτο ζωηρὸ, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔβλεπαν τὸν συνηφασμένον οὐρανὸν καὶ τὴν παγωνιά ποῦ ἔκαμνε, ἀλλὰ ἐζητοῦσαν νὰ τοὺς φέρουν ριπίδια καὶ σουμάδες παγωμένες...

Κατὰ τὸ βράδυ-βράδυ, ὁ Τραραλατρατρατούρας κατέθηκε στὸν κήπον διὰ νὰ εὐρῇ τὸν φιλαράκο του. Ὁ καίμενος ὁ τζιτζηκάκι εἶχε τόσο κουρασθῇ γὰ νὰ κάμῃ μοναχὸς τοῦ ὄλην ἐκείνην φασαρία, διότι αὐτὸς ἐπετοῦσε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον, κ' ἐτραγουδοῦσε μὲ διάφορες φωνές, γὰ νὰ νομίσουν ὅλοι πῶς ἦσαν κοπάδι τὰ τζιτζηκάκια, ὥστε ὁ καίμενος ἐψυχομαχοῦσε ἀπὸ τὴν κούρασι.

— Τζιτζηκάκι, τζιτζηκάκι μου! τοῦ ἐφώναζεν ὁ νέος, κ' ἐγὼ ποῦ ἐρχόμουν νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴ συμβουλή καὶ τὴν βοήθεια ποῦ μοῦ ἔδωσες! Μὴν πεθάνῃς, τζιτζηκάκι μου. Ὁ ἀρχοντας μοῦ ἐχάρισε τόσο χρυσάφι, ὥστε θ' ἀγοράσω ἓνα σπῖτι, κ' ἐκεῖ θάχῃς τὴν καμαροῦλά σου στολισμένη μὲ πρᾶσινα κλωνάρια ἀπὸ ἔλατα, καὶ τὸ τζάκι θὰ εἶνε ἀναμμένο μέρα καὶ νύκτα, γὰ νὰ ζεσταίνεσαι. Μὴν πεθάνῃς, τζιτζηκάκι μου!

— Δὲν πεθαίνω ἀπὸ τὸ κρῦο, εἶπε ὁ μικρὸς τζιτζηκάκι. Πεθαίνω, διότι παρὰ τὸ ἐτραγουδῆσα. Ἐρράγιζε τὸ στήθος μου, ἔσπασε ὁ λαιμός μου, δὲν λυποῦμαι ὅμως. Ὁ ἀρχοντας κ' ἡ ἀρχόντισσα, ὁ γενναῖος Διοχάρης κ' ἡ ὠραία Ροδοφίλη, καὶ σὺ ἄκομα, φίλε μου, σ' ἐμένα χρεωστεῖτε τὴν εὐτυχία σας. Τί μὲ μέλει κ' ἂν πεθάνω, ἀφοῦ πεθαίνω εὐχαριστημένος; Ἐχε γεία...

Νά, ἔπιασε τὸ βραδυὸν ἀεράκι! θὰ χοροπηδήσῃ τώρα κ' ἐγώ, σὰν τ' ἀδέλφια μου... Τὸ εἶπε καὶ ὁ μύρμηκας!

Τὰ στοργικὰ ματάκια του ἐθόλωσαν. Ἐνα φύσημα ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ἔκαμε νὰ στρηφογυρίσῃ ἐπάνω στὰ ξερὰ κλαδιὰ, καὶ νὰ πηδήσῃ πέρα ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου. Ἐχάθηκε μακριὰ, καὶ ὁ Τραραλατρατρατούρας ἐκάθησε πάλιν σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Ἐτσι ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του ὁ τρελλὸς ὁ τζιτζηκάκι, ποῦ τὸν εἶχε διώξῃ μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ, τόσο ἀσπλαγχνά, ὁ κακὸς ὁ μύρμηκας.

(Μιμησις) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὲ κατέστρεψες, παληόπαιδο! Πάλι τρύπησες τὸ πανταλόνι σου. Τί νὰ σὲ κάμω; — Δὲν τὸ γυρίζουμε, μπαμπᾶ, ἀπ' τὴν ἀνάποδῃ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Σὲ συγγαίρω, Ζήτω ἡ Ἑλλάς, διὰ τὸν προβιβάσμον σου. Ὁραῖα ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ Συλλόγου τῆς νεολαίας, ὁ ὁποῖος ἔχει σκοπὸν τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν του δι' ἐκδρομῶν. Θὰ ἤθελε νὰ ἰδρύντο παντοῦ τοιοῦτοι Σύλλογοι. Ἡ νεολαία πρέπει νὰ κινήται.

Ἐγὼ εἶμαι, Ὁρειοπόλε τῆς Δόξης, αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶνε ἡ καταλληλοτέρα διὰ Διαγωνισμούς. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ προκηρῶξω μερικούς, καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν ποιητικόν, ἀφοῦ νομίζω ὅτι αἱ θερινὰ νύκτες προάγουν τὴν ἐμπνευσιν.

Ἡμεῖς δὲν ἔχομε τίποτα πρῶτον. — Μοῦ γράφει τὸ "Ἄλυτον Αἰνίγμα," — εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ Σχολεῖα διακρίνονται εἰς τὰς ἐκθέσεις οἱ συνηθισμέναι τῆς Διαπλάσεως. Μικρὸ τὸ ἔχεις αὐτό; Ποῖός σοῦ εἶπε ὅτι τὸ ἔχω μικρὸ; Ἀπεναντίας πολὺ μεγάλον!

Μοῦ ἤρρεσε πολὺ τὸ ποιημά σου, Κῆμα τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο κατάλληλον νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικόν μας. Ἐπιτα δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου ἔργα.

Ἄνθος τῆς Δόξης, αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾷς θὰ τὰ μῆθῃς ὅταν δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα τῶν σχετικῶν Διαγωνισμῶν. Ἰδιαιτέρως δὲν ἐμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ. Τὸ πιστεύω ὅτι ἡ εὐτυχιστέρα σου στιγμή ἦτο ὅταν εἶδες τὸν ποιητικόν σου ἐπίλογον δημοσιευμένον...

Ἐγὼ, Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον! Σὲ συγγαίρω διὰ τὸν θρίαμβόν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. Μ' ἐτίμησες, παιδί μου, καὶ μάλιστα φέτος ποῦ ἦσαν κάπως δυσκολώτερα τὰ πράγματα...

Ἐυχαριστῶς ἀναγγέλλω ὅτι εἰς τὰ Χανία ἰδρῦθη Σύλλογος τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐνωσις» καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ζήτω ἡ Ἐνωσις. Ἐχε ἔλκοι μέλη καὶ δύο ὑποσυλλόγους, ἓνα εἰς τὸ Ναύπλιον ὑπὸ τὸν Ἰνδικὸν Λοιπὸν, καὶ ἄλλον εἰς τὸ Ἀίδινον ὑπὸ τὸν Χρυσόμαλλον Πειρατήν. Ἐύχομαι καλὰς προόδους.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς καὶ ποιητικὴ ἐπιστολή σου, Ἀθάνατος Ἑλλάς. Ἐτσι, νὰ μοῦ γράψῃς εἰς ἀπλόχωρα χαρτί, καὶ ἂς μὴ εἶνε τόσο κομψὰ καὶ πολυτελῆ. Σὲ συγγαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ποῖός τὸ καμᾶρι σου τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς τέτοιο τζέντλεμαν καθαλιερό...

Νὰ καὶ ἡ Πρωτομαγιά, ποῦ μοῦ γράφει ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνον. Τί χαρὰ μου! — Ἐύχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν μέχρι τέλους τῶν ἐξετάσεών της.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοῦματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινομένη ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Ἡμεῖς ψευδώνυμα: Θύελλα, κ. (XIV. ἄμα τελειώσῃ κανεὶς τὸ σχολεῖον, βλέπει πόσον ἦτο εὐτυχισμένη ἡ μαθητικὴ ζωὴ! χαίρω πολὺ ποῦ ἐπανέρχεσαι εἰς τὸν κύκλον μας.) Μουσικὴ Ψυχὴ, κ. (ἐδῶ ἤθελα νὰ σοῦ βάλω ἓνα κλειδί τοῦ σὸλ, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ εὐρῶ;...) καὶ Γλυκεῖα Ἀμμουδιά, κ. (Α. Π. καλῶς ἤλαθε!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον...]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Έγνως ή Θάνατος με την Χαριτωμένην Χιον, Αντόνομον, Κυρία Σμαρφαλόστραν, Κίρκην και Όνειροπόλον της Δόξης...]

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Νυκτολούδο (ή επιστολή σου μου υπερήρασε...)

Ρόδον της Ανατολής (ώρασιότη ή επιστολή που συνοδεύει την προσφοράν σου φίλσέ μου...)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26 Ιουνίου θάπανήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 5 Αύγουστου...]

362. Δεξιόγραφος.

Βασίλισσα των παλαιών Ανέρχεται τόν θρόνον, Είς μέτρον βάρους των γνωστών 'Αν βάλης γράμμα μόνον.

Εστάλη υπό του 'Αλύτου Αινίγματος

363. Μεταγραμματισμός.

'Αδικα μή κοπιάζης Σί να βγάξης Ρω να βάζης, Μιά θεότης θά χαθή Κ' άλλη θά φανερωθή.

Εστάλη υπό της Μακεδονικής Φάλαγγος

364. Στοιχειόγραφος.

Χώρα είμαι στην Τουρκία, — Δίς και την Γεωγραφία — 'Αν μου αλλάξης τό κεφάλι, Θά με βάλουν 'ς τό τσουβάλι.

Εστάλη υπό της 'Ανθιαμένης 'Αμυδαλίας

365. Αίνιγμα.

'Εάν τό πέντε, λυτά μου, Με τό πνήντα ένώσης, Πώς είμπορείς ως άθροισμα Μονάδα να μάς δώσης;

Εστάλη υπό της Πρωτομαγιάς

366. Ρόμβος.

Πάρε και κόψε για να βρής τό πρώτό μου, Τό δεύτερον εις τους κοινούς συνδέσμους αναζήτησε, Τό τρίτον όταν έρχεται, ζήτησε πολλή μάς φέρνει.

Καθένας με τό τέταρτο τό μερικτό του παίρνει. Τό πέμπτο μου έπίθετο, καθένας τό ποθεί, 'Υγεία εις τό έκτον μου βεβαίως δεν χωρεί. Τό έβδομον ό οικιστής υπήρξε της 'Ιμέρας Και κτητικόν με σύμφωνον δίδουν 'ς τό σχήμα 'Ιπέρας.

Εστάλη υπό του Όνειροπόλου της Δόξης

367. Φύρδην-Μίγδην.

'Υκτωδι νάμενο ράθης, 'Εστάλη υπό του Πορφυρογεννήτου

368—372. Μαγικών 'Επίγραμμα με Παράγωγα.

Τή ανταλλαγή τριών γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ένας επήροφματός, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν έλλαι τόσαι λέξεις, παραγόμεναι πάσαι εκ της πρώτης εύρεθησομένης:

κρησσαν, τριμής, στέργης, κράτημα, στρεπτός. Εστάλη υπό του Ζήτω ή 'Ελλάς

373. Διπλή 'Ακροστιχίς.

Τά άρχικά και τά τρίτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων κατά σειράν αποτελούν δύο όπωροφόρα δένδρα:

1. 'Επίθετον 2. Θεός των αρχαίων 3. 'Αγιος 4. 'Εντομον 5. Ποταμός της 'Ασίας 6. Υίος του Ηοσειδώνος 7. 'Εθνικόν 8. Στρατιωτικόν άπόσπασμα.

Εστάλη υπό του Ναυτεπιδάου της Νίμης

374. Φωνηεντόλιπον.

θ-πρνευ-πν-πρν-πρν 'Εστάλη υπό της 'Υπερφάνου 'Ελληνίδος

375. Γρίφος.

Σ 9, 5 'Ο και 8, 10' όν ζώον 11, 15' Εστάλη υπό του Ναπολέοντος Βοναπάρτου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων του φύλλου 25.

290. Πάταγος (πά, Τάγος).—291. Λίνος, λίθος.—292. Πρίαμος-πρίσμα.

293. AP 293. Τη ανταλλαγή δια του Α: I-TE-A HPA AP-TE-MI-SI-A POIA A-SI-A AITNA A ANAM AMA

295. Τη παρεμβολή του Ο σχηματίζονται αι έντός της παρενθέσεως λέξεις με ποικίλην 'Ακροστιχίδα: ΚΟΡΜΟΣ (Κολόμβος, ΔΟμοκός, βόρβρος, δρόμος, σκόροδον, Όλοροσ.)—296. Αι ζητούμεναι λέξεις: 'Αντιφοσ, 'ΑΡΠΑΔΟΣ, 'ΑκΤΗΜΩΝ, Νύξιος, Κάλαμος, Ταμείος, 'Ικτινος=ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΛΕΜΟΣ-(α-η-αι=) ΒΙΑ, ΜΗΔΕΝ ΠΡΑΤΤΕΙΝ. ('Αλλ' άκυροται, επειδή εις την πρότασιν παρελείφθη κατά λάθος εις άσπερισκος.)—297. Νόει και τότε ποάττε.—298. Τα έμά σα και τα σα έμά.—299. 'Ο έπιμελής προοδεύει (ο επί μ' έλ-εις πρό ο δε βή.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις λεπτά 10, δια δε τους συνδουητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάγιος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι διγύοτεροι των 10 πληρώνονται ως να ζοαν 10.]

Α νταλλάσσω γραμματόσημα' ιδιαίτερος ζητώ Κρητικά. Παλώ και ανταλλάσσω εικονογραφ. ταχυδρομικά δελτάρια' προτιμώ γελοιογραφίας και τοποθεσίας.—Euristhène D. Triantafillides, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). (Z'—165)

Κ υρία Παράσην, Γλυφοκοντάλα, Καφεδόμπριμο, Τόσον, 'Αφρό, Νικηφόρο, δεχθήτε άπείρους θερμάς ευχαριστίας.—'Εύχομαι λαμπράν επιτυχίαν 'ς τάς εξετάσεις.—'Αθάνατος 'Ελλάς. (Z'—166)

Σ πύσατε, αγοράσατε δελτάρια! 'Επιωφελήθητε της περιστάσεως. 'Εκπτώσις εις τάς τιμάς δια 15 μόνον ήμέρας.—Euristhène D. Triantafillides, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). (Z'—167)

Α τρόμητε Λέον, όνομα δεν φανερώνα, καθ' όσον άπειλάς δεν δέχομαι.—'Ελληνική Γλώσσα. (Z'—168)

Σ τό ακράτος της Φαιδρότητος' στέλλω' ένα φιλάκι κ' ένα σκιο γενίτικο.—Κίρκη και Διαβολάκι. (Z'—169)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έν 'Αθήναις, 7 Ιουνίου 1907, Έτος 29ον.—'Αριθ. 32

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Σφιγγόμενοι ό ένας κοντά εις τον άλλον, δια ν' αντισταθούν καλλίτερα εις την έλκτικήν δύναμιν του άέρος, που ήτο ικανή να τους παρασύρη προς την άβυσσον, οι ταξειδιώται εκύτταζαν τό τρομερόν και ύπέροχον εκείνο θέαμα.

Πρός ανατολάς, ό τεράστιος όγκος του νερού, άφίων την κοίτην του, έπιπτεν εις τό βάθος της ρωγμής με κυματισμούς λευκούς σαν τό χιόνι, κ' έπετούσεν ύψηλά τον άφρον με λάμψεις εκθαμβωτικής. Τά τρομερά και άδιάκοπα μουγγρίσματα του νερού έκαμναν ακόμην άγριωτέραν την τεραστίαν εκείνην δύναμιν. Οι πέντε στύλοι, όρατοί και οι πέντε από εκείνο τό μέρος, έξ αιτίας των έλιγμών της ρωγμής, άνέβαιναν ύψηλά, έπυκνώνοντο κ' έφευγαν πάλιν ως λεπτή βροχή, την όποιαν ή άνυψωτική δύναμις του στύλου έκαμνε άμέσως να επανέλθη μαζί του προς τά άνω. Είς τό βάθος της άβύσσου δεν διεκρίνετο τίποτε άλλο, παρά έν πυκνόν σύννεφον, του όποίου ό λευκός όγκος περιεστέφετο από λαμπρά τόξα της 'Ιριδος...

'Εξαφνα ή Σέννα έβγαλε μίαν σπαρκατικήν φωνήν. Οι σύντροφοί της την είδαν ν' άρπάξη τό τουφέκι της και να σκοπεύη προς έν σημείον της άριστεράς όχθης, ακριβώς άπέναντι εις τον καταρράκτην. 'Αλλά δεν έπυροβόλησε' και έχαμήλωσε τό όπλον της. 'Εκύτταζαν προς τό μέρος εκείνο, και είδαν ένα άνδρα, ό όποιος έστέκετο εις τό χείλος του ποταμού, κ' έκρατούσεν εις τά χέρια του ένα άγόρι.

'Ο άνθρωπος εκείνος ήτο ζωσμένος με ζώνην από κόκκινα πτερά: ήτο ό Ταμίνας. Τό άγόρι έκαμε μίαν κίνησιν, ή όποία εξεσεκέπασε την κεφαλήν του, και οι φίλοι μας άνεγνώρισαν τον 'Ιανόν.

'Ο άνθρωπος όμιλοϋς κ' έφαινετο σαν να εφοβέριζε. 'Αδύνατον ήτο να του στείλη κανείς καμμίαν σφαίραν' άμα εξεσφίγγε τά χέρια του, θά εκρημνίζετο ό 'Ιανός εις τον ποταμόν που έτρεχε να εισβάλη εις την φοβεράν ρωγμήν του. 'Εξαφνα, ό άρπαξ έσεισε με λύσσα τον αιχμάλωτόν του' τον έταλάντευσεν επάνω από την άβυσσον, όπου ήτο έτοιμος να τον εκσφενδονίση...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τι έκαμνε έν εγχείριδιον. — Σφαίρα έν ναντίον βελών. — Με τό βαρέλι. — Η Σέννα πληρωμένη. — Καναδιώτις εις τον ποταμόν. — Σάν κροανός. — Πάλιν «'Εκείνος!» — Συνάντησις.

Την στιγμήν που οι ταξειδιώται μας, παγωμένοι από την άγωνίαν έπερίμεναν να ίδουν τον 'Ιανόν να χάνεται εις την άβυσσον, ό Ταμίνας έκαμεν όλίγα βήματα προς τα όπίσω, χωρίς ν' άφήση τό φορτίον του, τό όποϊον άφρσεν έπειτα κάτω εις τό χώμα. Σφικτά δεμένος, ό 'Ιανός έμενεν ακίνητος' και ό άρπαξ-συμμεμένος επάνω του, κάτι του έλεγε με κακίαν και θυμόν. 'Η Σέννα ύψωσε τό τουφέκι της κ' έσημάδευσε τον Βά-Τοάναν. . . και, χωρίς ό Γιάγκος και οι σύντροφοί του ν' άκούσουν τον παραμικρόν ήχον πυροβολισμού, είδαν τον Ταμίναν να κλονίζεται και να πέφτη δίπλα εις τον αιχμάλωτόν του. 'Εντός όλίγων στιγμών, ή Σέννα έλυε

την σχεδίαν που ήτο στερεά δεμένη εις την όχθην της νήσου, έπηδούσε επάνω εις αυτήν και άπεμακρόνετο, πριν οι φίλοι της προσθάσουν να όρμήσουν κατόπιν της. Είχε τώρα παρακάμψη τό νησάκι και επάλαιεν εναντίον του ρεύματος δια να φθάση εις την άριστεράν όχθην... 'Αργά, αλλά άσφαλώς, έπροχωρούσεν. 'Ο 'Ιανός την είχεν ιδή, αλλά δεν ήμπορούσεν ούτε να σαλεύση από την θέσιν του.

'Εστρεψε τότε ή Σέννα προς τό νησάκι κ' έφώναξε: — 'Ετοιμάσετε τά τουφέκια σας να πυροβολήσετε όποιον πλησιάση κοντά στον 'Ιανόν!

Τά μουγγρίσματα του καταρράκτου έπνιγαν την φωνήν της, αλλά ή Σέννα είχεν ένωση την χειρονομίαν με τά λόγια, πάλλουσα προς την άριστεράν όχθην τον κλάδον του δένδρου, ό όποιος της έχρησίμευεν ως κουπί' και όλοι την ήγνώσαν, τόσοσ μάλιστα εύκολώτερα, όσον διότι ή διαταγή της ήτο περιττή, άφού όλοι είχαν σκεφθή τό 'ίδιον. Τότε, άφού έτοποθέτησε τό κλαδί της λοξά επάνω εις την σχεδίαν, ή βασιλοπούλα εξεκερέμασε τό τόξον της, έδρασε εις έν βέλος ένα μικρόν κομψώτατον έγχειρίδιον κλεισμένον μέσα εις την δερματίνην θήκην του, και με έκτακτον εύστοχίαν, αν λάθη κανείς ύπ' όβιν την υπερβολικήν άσταθειαν της σχεδίας και

«Τον έταλάντευσεν επάνω από την άβυσσον...» (Σελ, 249, στ. β'.)